

og jeg tror, den højtærede Finansminister regner fejl, naar han hævder, at det under de nuværende Forhold er haabløst at gøre Forsøg paa at finde en samlet Skatteplan, at man maa vente til Forholdene bliver normale. Nej, man maa netop regne med, at Forholdene overhovedet ikke mere bliver, som de var før Krigen; Forholdene er helt anderledes nu, og man maa indrette Skatteplanen efter de nuværende Forhold. Og dersom det er Meningen, man skal have en ny Skatteplan, bør Spørgsmaalet om denne Skats Permanens ikke paa Forhaand præjudiceres eller afgøres, men holdes aabent, og det gøres i Virkeligheden kun ved at acceptere det ærede Medlem Hr. Lemvig-Müllers Underændringsforslag.

Wilmann: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte, at denne Skat kunde jo ikke ophæves, der vilde fremdeles være Brug for den, den vilde være nødvendig. For saa vidt den skal bruges til at bringe de direkte Skatter ned, ser jeg ikke, hvorfor den ikke skulde kunne undværes. Endvidere udtalte det ærede Medlem, at man ikke havde mærket nogen Utilfredshed fra deres Side, som skal betale Skatten. Nej, det ærede Medlem og hans nærmeste har gjort sig al mulig Umage for ikke at faa Lejlighed til at høre de utilfredse i denne Sag, thi disse har kun en direkte Lejlighed til at gøre sig gældende, og det er paa Valgdagen, men saa kan det jo ogsaa være, det er for sent for de ærede Medlemmer at faa de paagældendes Mening om denne Sag at vide. Der er imidlertid ikke Tvivl om, at f. Eks. Vælgerne her i København, naar de faar at vide, at man skal foretrække denne Skat, som hviler langt tungere paa dem end paa den øvrige Del af Befolkningen, ikke med Glæde vil se, at man ophæver en Skat, der hviler nogenlunde ens paa hele Befolkningen, for at de skal betale den gennem Restaurationsskatten. Jeg erkender, at naar man er konservativ og alle Dage har haft det Standpunkt, at indirekte Skatter er bedre end direkte, saa kan man godt staa paa det Standpunkt fremdeles, det undrer mig ikke. Det er mange Gange sagt fra konservativ Side, at de indirekte Skatter havde den Fordel, at man ikke mærkede, at man betalte dem. De Konservative har, saa vidt jeg ved, udfoldet store Anstregelser og haft vidtgaende Forhandlinger med Regeringspartiet om at faa Restaurationsskatten indført paa en saadan Maade, at Vælgerne ikke blev opmærksomme paa, at de betalte den. Der forelaa, saa vidt jeg ved, og som jeg ogsaa har set i Pressen, et

Forslag om, at man ikke maatte sætte Skattebeløbet paa Regningen, thi Restaurationsskatten maatte ikke faa at vide, at de betalte den, den skulde regnes saadan ind i Prisen, at man ikke anede, hvor man betalte den og hvor ikke. Det var naturligvis ikke af Skræk for Vælgerne, men af Hensyn til et gammelt Princip.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Wilmann maa mangle noget i Retning af at kunne finde noget at kritisere ved det nuværende Styre, naar han mener, at Restaurationsskatten skulde kunne danne Grundlaget for et Valg, hvor man vilde stemme paa den ene eller den anden Maade, eftersom man vilde beholde denne Skat eller ikke. Til det ærede Medlem Hr. Wilmann saavel som til det ærede Medlem Hr. Holstein, som begge hævdede — og det var naturligvis med politiske Bagtanker —, at denne Skat i ganske afgørende Grad trykkede Byen København, vil jeg gerne sige, at saa vidt mig bekendt kommer der ogsaa af og til Provinsfolk til København, og jeg skulde jo antage, at disse i nogen Grad er henvist til at leve paa Restauranter, og jeg skulde ogsaa antage, at Følgen deraf bliver, at de betaler en ikke uvæsentlig Part af den Del af Skatten, som betales i København. Jeg tør derfor hævde, at naar man mener herigennem at have ført Bevis for, at København betaler en meget stor Del af Skatten, saa hævder man noget, som ikke er rigtigt. Jeg vil ogsaa hævde i denne Forbindelse, at gennem denne Skat naar man ganske utvivlsomt dette, at de unge og enligt stillede kommer til at betale en forholdsvis stor Skat, idet ganske utvivlsomt disse Mennesker i højere Grad end de, der lever i Hjemmene, gaar paa Restaurationer, og ikke altid alene, fordi det er absolut nødvendigt, men ogsaa af og til, og ganske sikkert ikke saa sjældent, fordi de finder det fornøjeligt, og jeg kan ærlig talt ikke se rettere, end at det at beskatte dette ingenlunde er af det onde. Hvorom alting er, er det imidlertid for mig som Konservativ ganske afgørende, at man en Gang faar den størst mulige Sandsynlighed for Balance i Statsregnskabet. Til denne Balance kræves ogsaa de 20 Millioner, som herved kommer ind, og før man med Alvor kan optage Tanken om at give Afkald paa disse 20 Millioner, maa jeg bede om Forslag, hvorved vi faar dem, og jeg kunde ønske at vide, om det ærede Medlem Hr. Holstein er lige saa ivrig som det ærede Medlem Hr. Wilmann